

Назив оригинала:

THE FAMOUS FIVE: FIVE GO OFF TO CAMP

by Enid Blyton

First published in Great Britain in 1948 by Hodder & Stoughton Limited

Enid Blyton ® The Famous Five ®

Enid Blyton's signature is a Registered Trademark of Hodder & Stoughton Limited

Text copyright © Hodder & Stoughton Limited, from 1997 edition

Cover illustration by Laura Ellen Anderson copyright © Hodder & Stoughton Limited

Права за српско издање © 2018 Вулкан издаваштво

Пет пријатеља на камповању © 2018 Hodder & Stoughton Limited

ISBN 978-86-10-02285-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Enid Blyton®

ПЕТ ПРИЈАТЕЉА

На камповању

Превела Звездана Шелмић

Београд, 2018.

Садржај

1. Почиње распуст.....	7
2. У вресишту.....	16
3. Енин вулкан.....	26
4. Аветињски возови.....	34
5. Поново у кампу.....	42
6. Дан на фарми.....	52
7. Господин Ендруз се враћа кући.....	62
8. Мирно вече.....	72
9. Ноћни посетилац.....	82
10. Лов на аветињски воз.....	92
10. Углавном о Џоку.....	103
11. Џорџ губи живце.....	113
12. Узбудљив план.....	123
13. Џок долази у камп.....	133
14. И Џорџ доживљава авантуру.....	144
15. Поново у тунелу.....	154
17. Чудесно откриће.....	162

18. Пут за бекство	172
19. Каква авантура!	181

П Р В О П О Г Л А В Љ Е

Почиње расцуси

„Два одлична шатора, четири подлоге, четири вреће за спавање... А шта ћемо с Тимијем? Зар неће и он имати врећу за спавање?“, нашалио се Дик.

Остало троје деце се насмејало, а пас Тими лупкао је репом по земљи.

„Гледајте га само“, рекла је Џорџ. „И он се смеје! Тачно тако је отворио уста!“

Сви су погледали Тимија. Стварно је изгледао као да се смеши од уха до уха.

„Диван си“, узвикнула је Ен и загрлила га. „Најбољи пас на свету! Зар не, Тими?“

„Ав!“, огласио се Тими. Очито се слагао. Притом је лизнуо Ен по носу.

Четворо деце, Џулијан, висок и снажан за своје године, Дик, Џорџ и Ен планирали су камповање преко распуста. Џорџ је била девојчица, али никада се није одазивала на своје право име Џорџина. Због пегавог

лица и кратке коврцаве косе заиста је и изгледала више као дечак него као девојчица.

„Стварно је сјајно што су нас пустили да идемо сами на камповање“, изјавио је Дик. „Нисам веровао да ће наши родитељи пристати након оне страшне авантуре од прошлог лета када смо путовали приколицама.“

„Па сад, нећемо бити баш сасвим сами“, подсетила га је Ен. „Не заборави да ће ићи и господин Луфи да припази на нас. Он ће камповати у близини.“

„Их! Стари Луфи!“, насмејао се Дик. „Он неће ни знати јесмо ли тамо или не. Докле год је у прилици да проучава своје драгоцене инсекте са вресишта*, неће обраћати пажњу на нас.“

„У праву си. Али да он не иде тамо, не би пустили ни нас“, изјавила је Ен. „Чула сам кад је тата то рекао.“

Господин Луфи био је наставник у школи у коју су ишли дечаци. Он је био старији, често замишљен човек, који је страсно проучавао све врсте инсеката. Ен га је избегавала када би донео кутије са инсектима, јер се понекад дешавало да инсекти побегну и размиле се унаоколо. Дечаци су га волели. Сматрали су да је забаван, али помисао да ће господин Луфи пазити на њих чинила им се веома смешна.

„Пре ће бити да ћемо ми морати да припазимо на њега“, рекао је Џулијан. „Он је тип човека коме ће

* Вресиште је запуштено земљиште обрасло вресом, врстом ниских жбунастих биљака. (Прим. прев.)

стално шатор падати на главу, или ће му нестати воде, или ће сести на кутију са јајима. Стари Луфи као да живи у неком свом свету, насељеном искључиво инсектима!“

„Ма нека иде да живи са инсектима колико год жели, само да нама не смета“, казала је Џорџ, која никако није волела да јој други сметају. „Изгледа да ће распуст ипак испасти одлично – живећемо у шаторима на вресишту, далеко од свих, радићемо шта год пожелимо, кад пожелимо и онако како желимо.“

„Ав!“, сложио се Тими, поново лупкајући репом.

„То значи да ће и он радити оно што он пожели“, превела је Ен. „Јурићеш на стотине зечева, зар не, Тими, и бесно ћеш лајати на свакога ко дође на три километра од нас!“

„Утишај се за тренутак, Ен“, рекао је Дик и узео поново списак. „Морамо да проверимо списак и видимо јесмо ли спремили све што нам треба. Где сам оно стао... Да, четири вреће за спавање.“

„Јесте, и онда си хтео да чујеш хоће ли и Тими имати своју“, насмејала се Ен.

„Наравно да неће“, одвратила је Џорџ. „Спаваће тамо где увек спава – зар не, Тими? На мојим ногама.“

„А зар не бисмо могли да му набавимо малу врећу за спавање?“, чежњиво је упитала Ен. „Изгледао би тако слатко у њој, док му вири само њушкица.“

„Тими не воли да изгледа слатко“, одбрусила је Џорџ.
„Настави, Дик. Ако те Ен поново прекине, везаћу јој уста марамицом.“

Дик је наставио да чита списак, који је, заправо, био веома занимљив. Помињали су се платнени мехови, мини-пећи на дрва, лимени тањира и шоље, а о сваком предмету требало је подробно поразговарати. Четворо деце уживало је у томе.

„Знаш, планирање летовања је скоро исто толико занимљиво као и само летовање“, изјавио је Дик. „Е сад, рекао бих да нисмо ништа пропустили. Шта ви мислите?“

„Нисмо. Вероватно смо исувише ствари ставили на списак!“, насмејао се Џулијан. „Стари Луфи каже да ће ставити све наше ствари у своју аутомобилску приколицу, тако да се нећемо мучити. Не бих баш волео да све то сами носимо!“

„Јао, једва чекам следећу недељу!“, уздахнула је Ен. „Зашто делује да време тако споро пролази док чекаш нешто лепо, а тако брзо кад то лепо почне да се дешава?“

„Тако је, Ен, било би боље да је обрнуто“, насмешио се Дик. „Има ли неко мапу? Желим поново да погледам место које смо одабрали.“

Џулијан је извадио мапу из џепа. Отворио ју је и деца су се нагнула над њу. Мапа је приказивала простран и усамљен део вресишта, са тек понеком кућом.

„Само неколико малих фарми и то је све“, рекао је Џулијан, показујући неке од њих. „На таквом земљишту

не може се добро живети. Ево, ово је место куда идемо – ово овде – а на суседној падини је мала фарма на којој ћемо набављати млеко, јаја и путер кад нам затребају. Луфи је већ ишао тамо. Каже да је фарма прилично мала, али врло корисна за кампере.“

„Та вресишта су веома високо, зар не?“, упитала је Џорџ. „Зими мора да је језиво хладно.“

„Тако је“, потврдио је Џулијан. „А и лети може да буде ветровито и хладно, па је Луфи рекао да понесемо џемпере и друге топле ствари. Каже да зими снег остаје месецима. Када нека овца залута, често морају да је откопавају из сметова.“

Дик је пратио прстом мали кривудасти пут који је водио преко простране пустаре вресишта. „Овим путем ћемо ићи“, показао је на мапи. „Мислим да ћемо скренути овде, где је приказан сеоски пут. Туда се иде до фарме. Мораћемо да носимо све своје ствари од места где Луфи паркира ауто па све до места за камповање.“

„Не преблизу Луфија, надам се“, рекла је Џорџ.

„О, никако. Пристао је да припази на нас, али забораваће да смо ту чим се смести у свој шатор“, одвратио је Џулијан. „Сигурно хоће. Једном су два старија дечака пошла с њим аутомобилом на једнодневни излет, а он се увече вратио без њих. Заборавио је да су дошли с њим и оставио их је да лутају негде километрима далеко.“

„Добри стари Луфи! Управо такав нам треба! Он неће долазити да пита јесмо ли опрали зубе и јесмо ли обукли џемпере“, додао је Дик.

Остали су се насмејали, а и Тими је развукао њушку у осмех. Весело је ландарао језиком. Радовао се што је четворо његових пријатеља поново с њим и што чује да се планира путовање. Тими је ишао у школу са Џорџ и Ен и увек би се ужелео дечака. Али припадао је Џорџ и није ни помишљао да је напусти. Било је лепо што Џорџина школа дозвољава држање љубимаца, јер иначе Џорџ не би пристала да иде тамо.

Џулијан је пажљиво савио мапу. „Надам се да ће све ствари које смо наручили стићи на време. Треба да чекамо око шест дана. Морам пазити да редовно подсећам Луфија како и ми идемо с њим, иначе ће отићи сам!“

Било је тешко чекати тако дуго, сад кад је све испланирано. Пакети су пристизали из различитих радњи а деца су их отварала с нестрпљењем. Вреће за спавање биле су одличне.

„Дивно!“, обрадовала се Ен.

„Сјајно!“, сложила се Џорџ, која се одмах завукла у своју врећу. „Погледај! Могу да је закопчам све до врата – а има и капуљачу да је навучем преко главе. Ух, што је топла! Док сам у овоме, неће ми сметати ни најхладнија ноћ. Предлажем да их ноћас испробамо.“

„Шта, у собама?“, упитала је Ен.

„Да. Зашто не бисмо? Просто да се привикнемо на њих“, наваљивала је Џорџ, уверена да је врећа за спавање сто пута боља од обичног кревета.

И тако су те ноћи све четворо спавали на поду, у врећама за спавање. Сложили су се да је то веома удобан и топао начин да се проведе ноћ.

„Проблем је што је Тими стално покушавао да се увуче у моју врећу“, додала је Џорџ, „а стварно нема довољно места унутра. Осим тога, скувао би се.“

„Изгледа да је пола ноћи провео на мом стомаку“, гунђао је Џулијан. „Убудуће ћу држати врата од себе затворена, ако ће се Тими целе ноћи премештати с једне вреће на другу.“

„Мени не смета то, него његова грозна навика да се окреће укруг по десет пута пре него што легне“, жалио се Дик. „Бар је мени то ноћас радио. Каква смешна навика.“

„Он ту ништа не може“, похитала је Џорџ да одбрани Тимија. „Дивљи пси радили су тако пре много векова – спавали су у трави и трсци, па су морали да се окрећу укруг како би их угазили и направили себи место да легну. Наши пси се и даље тако окрећу, иако више немају шта да угазе.“

„Знаш, волео бих да Тими заборави своје псеће претке и кревете од трске и да схвати како је он пристојан, питоми пас са својом сопственом корпом“, гунђао је

Дик и даље. „Треба да ми видиш стомак! И даље је ишаран отисцима његових шапа.“

„Хајде, не претеруј“, прекорила га је Ен. „Јао, кад ће тај уторак. Досадило ми је чекање.“

„Доћи ће и уторак“, умиривао ју је Џулијан.

Тако је и било. Уторак је свануо ведар и сунчан, са плавим небом и тек покојим белим облачком.

„Ово су облаци који најављују лепо време“, задовољно је приметио Џулијан. „Надајмо се да стари Луфи није заборавио да данас полазимо. Треба да дође по нас у девет. Понећемо сендвиче за све. Мама каже да је то најбоље, за случај да Луфи заборави да спреми себи ужину. Ако не заборави, тим боље, јер ћемо онда ми појести све што смо понели. А Тими је увек ту да почи сти вишак!“

Тими је био једнако узбуђен као и деца. Увек је знао када се спрема нешто лепо. Читавог јутра неуморно је махао репом, пружао језик и дахтао као да је претрчао маратон. Уплитао се свима око ногу, али нико се није љутио на њега.

Господин Луфи стигао је са пола сата закашњења, баш кад су сви помислили да их је заборавио. Седео је за воланом великог старог аута, сијајући од среће. Сва деца су га добро познавала, јер је живео недалеко од њих и често је долазио да игра бриџ са њиховим родитељима.

„Здраво, здраво!“, повикао је. „Видим да сте спремни! Браво! Ставите ствари у приколицу, важи? Моје су већ тамо, али остало је још доста места. Понео сам сендвиче за све. Моја жена је рекла да ће нам бити потребно много сендвича.“

„Дакле, данас ћемо се сити најести“, приметио је Дик док је помагао Џулијану да пренесе спаковане шаторе и вреће за спавање. За то време девојчице су носиле мање ствари. Убрзо је све било у приколици, а Џулијан је везивао конопце да осигура терет.

Поздравили су се са родитељима и узбуђено се потрпали у ауто. Господин Луфи упалио је мотор и убацио мењач у прву брзину уз страшно шкрипање.

„Довиђења!“, викали су сви, а Џулијанова мама се у последњи час сетила да их упозори: „Немојте овог пута да упаднете у неку грозну авантуру!“

„Наравно да неће!“, ведро је довикнуо господин Луфи. „Пазићу ја на њих. Баш и нема неких авантура у дивљем и пустом вресишту. Довиђења!“

И тако су пошли, машући из све снаге, довикујући поздраве док су се све више удаљавали. „Довиђења! Довиђења! Ура, најзад смо кренули!“

Ауто је јурио путем, а приколица је поскакивала за њим. Путовање је почело!

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

У вресишћу

Господин Луфи није био нарочито добар возач. Возио је пребрзо, нарочито кад је скретао, а Џулијан се често освртао ка приколици, плашећи се да ће у некој оштрој кривини све из ње испасти.

Угледао је завежљај са врећама за спавање како одскаче високо увис. Срећом, вратио се у приколицу. Куцнуо је по рамену господина Луфија.

„Господине! Можете ли да возите мало спорије? Стићи ћемо на камповање са празном приколицом ако се пртљаг буде толико дрмусао.“

„Јој! Заборавио сам да имамо приколицу“, одговорио је господин Луфи и сместа успорио. „Опомени ме ако будем возио брже од педесет на сат, важи? Последњи пут кад сам пошао на терен са приколицом, стигао сам на одредиште са једва пола ствари у њој. Нећу да ми се то поново деси.“

Џулијан се свакако надао да неће. Пазио је на брзи-номер и кад би приметио да се казаљка приближава броју шездесет, куцнуо би господина Луфија по рамену.

Господин Луфи изгледао је одушевљено. Није волео полугодишта, јер је тад био окупиран радом у школи, али волео је распусте. Посао у школи ометао га је у проучавању света инсеката. Сада је био на путу са четворо симпатичне деце коју је познавао, а камповаће у вресишту за које зна да је пуно пчела, тврдокрилаца, лептира и свих других врста инсеката. Једва је чекао да научи ову децу много чему. Кад би деца прозрела његов план, ужаснула би се, али још им ништа није рекао.

Луфи је изгледао прилично чудно. Имао је чупаве и неуредне обрве изнад благих и пријатних смећих очију, које су Дика увек помало подсећале на очи шимпанзе. Нос му је био повелики и деловао је некако претеће због правог жбуна длака које су се помаљале из ноздрва. Потом су долазили неуредни бркови и округла брада са неочекиваном јамицом на самој средини.

Ен су се одувек допадале његове уши. Биле су велике и прилично клемпаве, а господин Луфи умео је да мрда десним уветом ако би пожелео. На његову велику жалост, никада није успео да помери и лево. Утисак је употпуњавала густа и неуредна коса, као и одећа која је увек деловала некако сувише комотно, као да је позајмљена од неког крупнијег.

Деца су га волела. Нису ни могла другачије, кад је био тако необичан и благ и неуредан и забораван – а понекад, зачудо, необично жесток. Џулијан им је више пута причао о младом насилнику по имену Том Килин.

Господин Луфи једном је затекао Тома како злоставља новог малог ученика у гардероби – вукао га је унаоколо држећи га за каиш. Уз урлик достојан подивљалог бика, господин Луфи бацио се на насилника, зграбио га за каиш, подигао га и закачио за зидну вешалицу у гардероби.

„Ту ћеш остати док не нађеш неког да те скине!“, дрекнуо је господин Луфи. „Као што видиш, и ја могу да вучем људе за каиш!“

Онда је изашао из гардеробе водећи са собом мањег, и даље престрашеног дечака. Насилник је остао да виси на вешалици, одакле никако није могао да сиђе. Остао је ту прилично дуго, јер нико од дечака који су упали у свлачионицу после фудбалског тренинга није хтео да га скине.

„Да се вешалица није савила од тежине, још би висио на њој“, завршио је Џулијан уз осмех. „Добри стари Луфи! Човек никад не би помислио да уме да буде и жесток, зар не?“

Ен је волела ту причу. Због ње је почела да посматра господина Луфија као хероја. Било јој је драго што седи крај њега у ауту и прича о свему и свачему. Остало троје згурало се на задњем седишту, са Тимијем крај ногу.

Џорџ му је одлучно забранила да се неком од њих попне у крило јер је у ауту било вруће. Зато је морао да се задовољи тиме што се предњим шапама ослонио на ивицу прозора и гурнуо њушку напоље.

Зауоставили су се да ручају око пола један. Господин Луфи је стварно понео брдо сендвича. Зачудо, били су укусни. Рекао је да их је госпођа Луфи спремила још претходне вечери.

„Кисели краставци! Шунка и зелена салата! Јаја! Сардине! Јао, господине Луфи, ваши сендвичи су много лепши од наших“, рекла је Ен, гризући наизменично два сендвича, један са краставцима, а други са шунком.

Сви су били јако гладни. Тими је добио по залогај од свакога, обично последњи, и жудно је пратио погледом сваки сендвич док не би и на њега дошао ред. Господин Луфи изгледа није схватио да Тими треба да добије последњи залогај од сваког сендвича, па се Тими сам послужио из његове руке, на наставниково велико изненађење.

„Паметан пас“, рекао је Луфи и погладио га. „Зна шта жели па то и узме. Врло паметно.“

Џорџ је, наравно, била веома задовољна. Сматрала је да је Тими најпаметнији пас на свету, и стварно је понекад тако деловало. Разумео је сваку реч коју му каже, сваки гест, свако миловање. Он ће свакако много боље чувати децу од заборавног господина Луфија.

Попили су сок од ђумбира, а било је и зрелих шљива. Тими није хтео шљиве, али је полизао мало просутог

сока. Онда је нашао и купио мрвице од сендвича, па је отишао да се напије воде на оближњем потоку.

Потом су се сви потрпали у ауто и наставили пут. Ен је задремала. Дик је страшно зевнуо, па је и он за-спао. Џорџ се није спавало, као ни Тимију, али Џулијану јесте. Ипак, није се усуђивао да скрене поглед са брзиномера, јер је господин Луфи изгледа био склон да пребрзо вози, нарочито после финог ручка.

„Нећемо се више заустављати док не стигнемо тамо“, саопштио је господин Луфи изненада, а Дик се тргао из сна када је зачуо његов глас. „Мислим да ћемо стићи око пола шест. Погледајте, вресиште се већ види у даљини – све блиста од вреса у цвету!“

Сви су погледали напред, осим Ен која је и даље спавала. С леве стране пружало се пространо вресиште. Био је то заиста диван призор. Деловало је дивље и уса-мљено и прекрасно, пуно процветалог вреса који се пружао у даљину постајући све тамније љубичаст.

„Скренућемо овим путем лево и наћи ћемо се на вресишту“, објавио је господин Луфи и нагло окренуо волан, тако да је пртљак у приколици поново високо одскочио. „Ево нас.“

Ауто се полако пењао све више у планину. Прошли су крај неколико малих кућа, а у даљини су се виделе и друге фарме на чистинама. Око њих су пасле овце – многе су подизале главу да осмотре ауто у пролазу.